

[Poul Schlüter]

af, kan mildne, kan afbøde virkningerne af for lav produktion og for høj arbejdsløshed; men kun hvis vi bevidst sætter ind på at gøre virksomhederne mere konkurrencedygtige, har vi grundlaget for en langsigtet løsning, der er holdbar. Det er også grundlaget for mere tryghed, det er også grundlaget for større velstand. Men der er ingen andre steder, vi kan skabe det, end ude på arbejdspladserne i virksomhederne.

I det konservative folkeparti mener vi, at vi opmærksomt må følge den økonomiske udvikling også med henblik på at søge opnået, at den indenlandske rentefod på et passende tidspunkt kan sættes ned. Renten er høj overalt, men den er ekstraordinært høj hos os. Vi er ikke i tvivl om, at et af de mest egnede midler – og så er det jo endda liberalt – til at lette samtlige virksomheders situation vil være at nå frem til, at Nationalbanken på forsvarligt grundlag kan lette den indenlandske rentefod, og vi håber, at øjeblikket nu ikke er fjernt. Vi håber, at regeringen vil være opmærksom på at udnytte enhver mulighed for i forståelse med Nationalbanken at nedsætte den indenlandske rente.

Hvis vi ser lidt frem i tiden, kommer det øjeblik, hvor den ordening, der er truffet i forbindelse med augustforliget og overenskomstafslutningen om nogle dyrtidsportioner, ebber ud. Fra konservativ side mener vi, at det ville være en afgørende håndsrækning til virksomhedernes konkurrenceevne, om vi i god tid kunne finde en ordening om afløsning af statens indbetaling af nogle dyrtidsportioner til ATP-systemet. Vi ved, at det skal holde op, når den nuværende overenskomstperiode udløber, men hvad så? Er det meningen, at erhvervsvirksomhederne uden videre og på forhånd skal overtage omkostningen ved disse dyrtidsportioner? Det ville være meget skadeligt, og det ville betyde forøget arbejdsløshed.

Vi har udarbejdet en skitse om, at disse dyrtidsportioner bliver erstattet f. eks. af et højere lønmodtagerfradrag eller et fradrag i skatten for lønmodtagerne. Jeg anmoder om, at regeringen vil sætte et undersøgelsesarbejde i gang på dette punkt og også gerne på et egnet tidspunkt tage kontakt med arbejdsmarkedets parter. Vi kan lige så godt straks se i øjnene, at folketinget bør bidrage til at få

dette første problem omkring de nye overenskomster løst, for jo tidligere vi gør det, jo mere sikkerhed giver vi erhvervslivet at kunne disponere på.

Indkomstpoltikken, der jo er et vanskeligt begreb, føler de fleste af os nok vi skal søge at fortsætte. Men så kommer regeringen med sin åbningstale og siger, at det kun kan ske, hvis man gennemfører økonomisk demokrati. Nu er vi nogle, der mener, at økonomisk demokrati er et mangetydigt begreb, men jeg har forstået, at regeringen mener, at ØD betyder regeringens ØD-oplæg, som jo er udarbejdet i nær forståelse med LO, og så vil jeg gerne sige fra. Jeg mener, det er et helt forkert ræsonnement, at det skal være en betingelse for at kunne fortsætte indkomstpoltikken, at vi mere eller mindre tvangsmæssigt gennemfører regeringens oplæg om ØD.

Det er for det første forkert af økonomiske grunde, for ØD kommer nu engang til at koste penge, og da i alt fald mange penge, hvis det skal være på grundlag af regeringens ØD-skitse, der jo går ud på, at man lægger en afgift oven i virksomhedernes egentlige lønsom. Sker det, er det ensbetydende med, at der skabes nye vanskeligheder for arbejdspladserne. Men vi mener også i det konservative folkeparti, at regeringens tankegang i åbningstalen er forkert af politiske grunde. Regeringen kan da ikke i tavshed forbigå, at undersøgelse efter undersøgelse år efter år fuldstændig entydigt når til det resultat, at befolkningen ikke vil have ØD, som regeringen og LO har tænkt sig det. Undersøgelse efter undersøgelse giver en ganske klar konklusion, og det ville være tåbeligt, om folketinget lagde kræfter til at gennemføre ØD, når folk ikke vil have ØD. Det vil ikke gøre situationen på arbejdspladserne, det vil ikke gøre klimaet på arbejdsmarkedet, det vil ikke gøre stemningen i virksomhederne bedre, det vil ikke lette mulighederne for indkomstpoltik, måske tværtimod. Ja men hvad skal så belønningen være for indkomstpoltik, hvad skal målet være? Vi mener, at belønningen er næsten lige for: belønningen er, at vi, hvis vi fortsætter indkomstpoltikken, får flere mennesker i produktivt arbejde, og at jobbet bliver tryggere for dem, der i forvejen har et job.

Derfor vil vi give regeringen et råd i dag: